

Indická republika sa v priebehu dejín stretla s viacerými recami, ktoré vládli nad jej územím. India, ako mnohorejazyčná krajina, preto nemala ľahkú situáciu pri riešení jazykového problému, predovšetkým v postkoloniálnom období a období pred a po vyhlásení nezávislosti. Musela vyriešiť jednu zo základných otázok, ktoré boli zásadné pri nastolovaní smerovania politiky. V boji o primát sa stretli v podstate tri jazyky a to hindčina, urdčina a angličtina. Dá sa povedať, že zvíťazila hindčina, no napriek tomu si anglický jazyk dokázal udržať svoje postavenie a dokonca si ho aj upevnil. Jazykovú politiku rieši najvyšší zákon a síce Ústava Indickej republiky. Napriek tomu, že Ústava ustanovila hindčinu štátnym jazykom a stanovila lehotu, po ktorej sa mala angličtina prestať používať vo vymedzených oblastiach, prijatie ďalších predpisov odzrkadlilo aktuálnu situáciu v Indii. Hindčina mala symbolizovať jednotu a národné uvedomenie a tiež boj za právo na sebaurčenie.